

ת"פ 7797/07/19 - מדינת ישראל נגד שמעון נמני,

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 7797-07-19 מדינת ישראל נ' נמני(אחר/נוסף)

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל
ע"י תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

שמעון נמני,
ע"י ב"כ עוה"ד אפרים דמרי

הנאשם

גזר דין - תוך ביטול הרשעה

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות ובעובדות המנויות בכתב האישום, ללא הסדר לעונש. מכתב האישום עולה, כי ביום 19.6.2019 בשעות הבוקר, בבית כנסת בירושלים, פנה הנאשם למתלונן, שבאותה עת הניח תפילין, ושאל אותו מי הרביץ לילד בן 14 אותו הוא מכיר. המתלונן השיב כי לא היכה את הילד, אז החל הנאשם להכות באגרופיו בפניו של המתלונן, בראשו ובגופו ללא הפסק תוך שהוא גם בועט בו. מספר אנשים ששהו במקום באותה עת, ניסו להפריד בין הנאשם למתלונן, אך הנאשם השתחרר מאחיזתם, תוך שדחף אותם, הרים מעמד ספרים וניסה להטיח אותו במתלונן, אולם אדם אחר מנע זאת. בהמשך, הרים הנאשם כסאות והטיח אותם במתלונן, וכן המשיך להכותו באמצעות אגרופיו. לאחר מכן עזב את המקום. כתוצאה ממעשיו של הנאשם פרק המתלונן את כתף שמאל. בשל כך, הורשע הנאשם בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**).

מהלך הדיון

ביום 16.2.2020 הצדדים הגיעו להסדר טיעון ללא הסכמה עונשית, לפיו הנאשם יודה ויורשע בכתב האישום וישלח לשירות מבחן להכנת תסקיר שיבחן גם את שאלת ההרשעה.

תסקיר

מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה, כי מדובר בצעיר כבן 28, ללא עבר פלילי, מרקע חרדי. הוא נישא לפני כשנה וחצי וכיום אב לילדה פעוטה. הנאשם סיים מסגרות לימוד המתאימות לאורחות חייו ו-12 שנות לימוד ולא התגייס לצבא בשל אורחותיו. הוא החל להשתלב בטיפול בנערים במגזר החרדי ואף בעל תעודה בתחום ה-CBT. שירות המבחן

תיאר המלצות רבות שהוצגו לו ע"י גורמים שונים אצלם פועל הנאשם, רובם מוסדות חינוך ועמותת חסד וצדקה. הנאשם אמנם נטל אחריות למעשים, אך שירות המבחן חש כי הנאשם מצמצם את ההיבטים הנוגעים להיקף הפגיעה במתלונן. שירות המבחן עמד על הפער שבין התיאור האידיאלי יחסית של אורחותיו של הנאשם ואופיו, אל מול חומרת המעשה. לכן התקשה לבוא בהמלצה על ביטול ההרשעה. יחד עם זאת בסופו של דבר המליץ שירות המבחן, שאם יראה לנכון בית המשפט לבטל את ההרשעה, יש מקום לגזור על הנאשם של"ץ וענישה נלווית. לחלופין אם תותר ההרשעה על כנה, הציע השירות ענישה מרתיעה וצופה פני עתיד.

ראיות לעונש וטיעונים לעונש

במסגרת ראיות לעונש צפיתי בסרטון האירוע וכן שמעתי עדי אופי רבים לזכות הנאשם.

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, התובע התייחס לחומרת המעשים וכן יצא חוצץ נגד הניסיון להצדיקם באמצעות הבאת ראיות לגבי האירוע שאירע לכאורה לנער, שלהגנתו יצא הנאשם. התובע סבר, כי יש להותיר את ההרשעה על כנה, דווקא משום שהנאשם עוסק בתחום החינוך. כמו כן סבר שמתחם הענישה מתחיל מ-6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, וזהו העונש הראוי לו.

מאידך, הסניגור ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן. הוא היפנה לעדי האופי הרבים שהגיעו והעידו לטובת הנאשם ועל אופיו הטוב ועל החסדים הרבים שהוא עושה.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - המדינה מחויבת לשמור על שלום גופו ונפשו של כל אדם. עבירות מסוג זה חותרות תחת ערך מוגן זה, המתיישב עם זכותו הבסיסית של אדם לשלום גופו ונפשו. הנזק הנגרם כתוצאה מעבירות אלימות, הוא פגיעה בגוף, בנפשו, בביטחונו ואף בקניינו של אדם. בענייננו בולטת העובדה כי הנאשם החל את התקיפה ללא כל התגרות מצד המתלונן, ואף שאנשים ניסו לעצור אותו, הנאשם המשיך לתקוף. לכן מידת הפגיעה בערך היא בינונית.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: אין מדובר בעבירה מתכוננת אלא באובדן שליטה של הנאשם בעצביו, משום שחשב כי המתלונן תקף ילד בן 14 אותו הוא מכיר - אין בכך להצדיק את המעשים גם אם ניתן להבין את חמת זעמו של הנאשם; ביצוע העבירה בבית כנסת בשעת תפילה אף בו יש ממד לחומרה; בפועל המתלונן נחבל כך שנגרם לו נזק - הן פיזי והן טראומה נפשית; התוצאה יכולה הייתה להיות גרועה בהרבה; הנאשם אחראי למעשים באופן מלא וצריך היה להימנע מהם.

מדיניות הענישה הנוהגת - הפסיקה בעבירה של תקיפה חבלנית מגוונת, ומנעד הענישה רחב, בהתאם לנסיבות כל

מקרה וכל עושה. בעפ"ג (נצרת) 10722-08-15 **אלול** נ' **מ"י** (מיום 18.2.2016) אושר מתחם שבין מאסר קצר בעבודות שירות עד 10 חודשים בנסיבות חמורות יותר של הכאת אדם בבאר בחפץ כהה; ברע"פ 3021/16 **לזובסקי** נ' **מ"י** (מיום 19.4.2016) אושר עונש של חודשיים מאסר בעבודות שירות על-סמך מתחם שבין מאסר על-תנאי ל-8 חודשי מאסר, בנסיבות חמורות ממקרו - גרימת קרע בעור התוף בעקבות סטירה חזקה למתלונן; בעפ"ג (נצרת) 69615-07-17 **נוסקוב** נ' **מ"י** (מיום 19.10.2017) התקבל ערעור על הטלת עונש של 10 חודשי מאסר, שהומרו ב-6 חודשי מאסר בעבודות שירות, בגין אירוע של אגרוף בפניו של אדם, שהסתיים בשבר ותפרים. הנאשם שם היה אדם בעל עבר פלילי שעבר תהליך שיקום; ברע"פ 6756/14 **בן חמו** נ' **מ"י** (15.1.2015), אישר בית המשפט העליון מתחם שנע בין של"ץ לבין מספר חודשי מאסר; גם בת"פ 62295-10-13 **מ"י** נ' **טליאז** (16.3.2016) שם הורשע הנאשם בתקיפה נמשכת בקרש שגרמה לחבלות מרובות ללא שברים, נקבע מתחם שבין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר.

מתחם הענישה - עינינו הרואות, כי בנסיבות חמורות יותר, כשתוצאות אירועים היו חמורים יותר ואף דובר בנאשמים בעלי עבר פלילי, תיקים הסתיימו בענישה הכוללת רכיב של עבודות שירות. לפיכך, בנסיבות מקרנו, כנגזרת לקולא מהפסיקה שהבאתי, ניתן לקבוע מתחם שבין של"ץ ומאסר על-תנאי עד 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: הנאשם ללא עבר פלילי. גם מהתסקיר וגם מעדויות האופי ומן התעודות שהוצגו לי עולה כי הוא עוסק בשיקום נוער ובגמילות חסדים. ייתכן שהוא נתון באופן טוטאלי מדי לעיסוקו זה ומוטמע בו, ומתקשה להפריד בינו עצמו, לבין מושא הסיוע שלו - וזהו לדעתי צד, שעל הנאשם לעבד ולעבוד עליו ולשפרו. אם ידע הנאשם להפריד בינו לבין מי שמסייע לו, היה נמנע מן המעשים. הנאשם נישא והוא אב לתינוקת. יש לו שאיפות להמשך עשיית החסד שלו, ולטענתו הותרת הרשעתו על כנה תפגע בו בשדה החינוך והשיקום שבו הוא עוסק ושואף להמשיך לעסוק.

המיקום במתחם - בנסיבות אלו, יש למקם את הנאשם בחלק התחתון של המתחם, ולאמץ את המלצת שירות המבחן.

ביטול הרשעה - בידוע, שעה שנמצא כי נאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יש להרשיעו. זהו הכלל. אי-הרשעה הוא היוצא מן הכלל. בע"פ 2083/96 **כתב** נ' **מ"י** (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי אי-הרשעה תיתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: הראשון, כאשר טיב העבירה מאפשר אי-הרשעה מבחינת שיקולי הענישה ליחיד ולרבים; השני, כאשר הנזק העלול להיגרם לנאשם מעצם הרשעתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את ע"פ 5985/13 **אבן** נ' **מ"י** (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7. אשר לתנאי הראשון, נסיבות המעשה אינן מן הקלות. עם זאת, יש לקחת בחשבון גם את המניעים ואת הנסיבות שתוארו אף בכתב האישום. אין בכך להצדיק את המעשה, אך יש בכך לסייע בהבנת המניעים. לכן הדבר מוביל לכך שניתן לבטל את ההרשעה בנסיבות המעשה. אשר לתנאי השני, הוכח מעבר לנדרש, כי חייו של הנאשם מוקדשים מזה שנים לעבודה חינוכית ושיקומית עם בני נוער. כך לדוגמה, קיים מכתב המלצה ממח' קידום נוער בעיריית אריאל המעיד על כך. גם עדי האופי העידו באופן מובהק על מסירות הנאשם בהקשר זה. לכן, אין ספק בלבי, כי יכולתו של הנאשם להמשיך ולעסוק בתחום זהו לסייע לרבים הזקוקים לכך, תיפגע אם תיוותר ההרשעה על כנה. במכלול הנסיבות, מצאתי לבטל את ההרשעה וכך אני קובע.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 300 שעות שירות לתועלת הציבור (של"ץ), אשר יבוצעו על-פי תוכנית שיכין שירות המבחן ובפיקוחו. השירות יגיש תוכניתו בתוך 30 יום מהיום. הנאשם הזהר כי אי-קיום צו השל"ץ באופן משביע רצון עלול להביא להפקעת הצו ולדין מחודש בשאלת גזר הדין הראוי לרבות הרשעה והטלת מאסר בפועל;
- ב. צו מבחן לתקופה של 18 חודשים מהיום. במהלך תקופה זו הנאשם מחויב בשיתוף פעולה עם שירות המבחן, כאשר מובהר כי הפרת הצו תוכל להביא לפתיחה מחודשת של המשפט וגזירת עונשו של הנאשם, לרבות עונש מאסר. אני מורה לשירות המבחן לפעול לשילוב הנאשם בתהליך טיפולי מתאים בהתאם לצרכיו.
- ג. פיצוי למתלונן, ע"ת 1, בסך 1,500 ש"ח. הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים החל מיום 1.12.2020, וב-1 לכל חודש רציף ועוקב. אי עמידה בתשלום מי מהתשלומים תביא לפירעון מיידי של הפיצוי ולתוספת הפרשי הצמדה וריבית פיגורים כחוק;
- ד. התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא לבצע כל עבירת אלימות בתוך שנה מהיום. אם יפר הנאשם את ההתחייבות, תחולט זו כקנס ללא שיקול דעת.

יש לשלוח לשירות המבחן.

מעכב את ביצוע רכיב השל"ץ עד להכרעה בערעור ככל שיוגש במועד.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ז אלול תש"פ, 16 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים.